

Sectio 4

Explicatio Unitas p̄fessionis.

Item expoundimus frās negās Unitatis fratris, et numerālis, nunc restat
explorare frām negām unitatis p̄fessionis, q̄ eō p̄fessio vñt. Quær. 1. q̄ i.
q̄nam sit frā negā unitatis p̄fessionis. P̄t. eē deuictioem matrem rīcō-
ij in sua infiora. P̄t. q̄a oī negās hēt p̄fia negā ilam rem, q̄m re-
mouet a subto, in j̄. s̄d res q̄m unitas p̄fessionis remouet a nā. Cō-
ē dīssio matris in infiora; sed dīssio — indīssio rei Cōj in infiora —
go frā negā Unitatis p̄fessionis ē dīssio matris nā Cōj in sua infiora.

Quær. 2. q̄mō dīsguātū unā p̄fessionis a unitē fratris, et nume-
rāli? P̄t. dīsguātū retrō negā. P̄t. 1. q̄a unitas fratris et numerālis donū
a p̄fē rei negā in P̄ficio; et unā p̄fessionis s̄t dāi p̄ illum. go retrō dīsgu-
tūre. P̄t. 2. q̄a unā p̄fessionis ē s̄t unā stū abstracōj. unās nō fratris
et numerālis si unitē nā p̄ se. go retrō inter se separantē. P̄t. 3. q̄a ij-
ta unitē hēt dīsguātū frās negās rēs dīstāj, ut constat ex dicti: go ēt
unitas retrō inter se dīsguātē

Sist. Unitas p̄fessionis nō pot̄ separari ab unitate fratris Cōj: go
sat ab hac unitate tanto dīsguātē. P̄t. neg. Cōj; q̄a ab inseparabilitate
p̄fessionis ē cogitē indīssio; nam et unā p̄fessionis nō pot̄ separari ab ipsa nā
Cōj, et tñ retrō ab ea dīsguātē tamq̄ negātū, a P̄ficio. Unitas nō p̄-
fessionis sat separate ab unitate fratris partē in stū contracōj.

Quær. 3. q̄mō dīsguātē unitē p̄fessionis inter se in quinq̄
speciis vñt. Dō 1. Unitē p̄fessionis (in)libet speci vñtij dīferant s̄t
nō. Vñg. Unitas p̄fessionis atij, et coloris solō nō ēt dīferentes. P̄t. q̄a
hēt eandē frām negām in sp̄e, nimicum deuictioem in infiora in-
go in longe. go ēt eius sp̄e. id ap̄licandū ē ad alias Unitē 4. sp̄eū

Vtij.

Replicabis Unitas fratres atque et Coloris si diversa specie: ergo est
Unitates possitios. Per negationem diversarum ratione eorum unitates hanc dire-
cionem faciem negantur specie: scilicet deinitionem materi in aliud alii sita. et in
aliam faciem negantur specie: scilicet deinitionem materi in aliud aliis sita. et in
alium Colorum sitam; quod si forent possibiliter differentes plures
specie: sicut atque et Colorum a facto differunt. at non frater negat unitatem possitio-
nem in aliis et Coloribus eadem loge. nempe distinctione in genere incompleta. sicut negat
unitatem in lapide et in hoc si ei sunt specificata Coloris. quia hanc eandem faciem negat,
te aliquam subiectam differunt specie.

Dicitur 2. Unitas possitios quod datur in 5o speciebus Utij. differunt specie
inter se, sicut ipsorum specie: utij differunt. Per quia haec unitates hanc faciem ne-
gant diversam specie: nam unitas possitios 1o specie negat deinitionem in infi-
oribus in genere incompleto: Unitas possitios 2o specie negat deinitionem in infi-
oribus in genere completo. et sic de rebus: atque iste factus negat differentes loges specie:
ergo sita unitas possitios differunt, quia specificante per suam faciem negantur.

Quare 4. Ut unitas possitios in natura (est) sicut Coloris, an singulariter?
Resolutio 1o. Unitas possitios in natura (est) specifica. V.g. in hoc Coloris non est Coloris
sed singulariter. Per evidenter est, quia talis unitas possitios non habet infinitum plurimitate
Coloris, quia in Primo et secundo datur unitas possitios: quia unitas possitios non in
natura (est) specifica non est Coloris.

Resolutio 2. unitas possitios quod datur in natura generali. V.g. in aliis Coloribus
non est Coloris, sed portio. Per quia si esset Coloris fuisse V.g. cum unitatum possitios,
quod datur in hunc, et Leonis Coloris non est potest esse Coloris cum horum Unitatum;
quia unitas possitios aliis non potest includi in unitate possitios huius, et Leonis.
quod sic ostendo: unitas possitios aliis negat deinitionem in inferioribus in genere incompleto:
Unitas vero possitios huius et Leonis negant deinitionem in inferioribus

in gd comple: gō illa unita, p̄missioj atq; nullitatis includite in un-
iū p̄missioj hoijs, t̄ leonis; qā evia superioris utiq; dē eē ead s̄ infiori.

Atq; qā si ho, et leo pdicente in gd comple d̄ suis infi-
oxibus, tñ partitipant roem atq; in gd incomple: gō et t̄ unitas p̄mis-
sioj atq; neget, sciam in gd imComple tamen partisipabite ab unita
hoj et leonij, s̄t sint comple. It̄ neg. leonij dīsa rāo ē: qā ho et leo
partitipant roem atq; in gd incomple, p̄ dīsa et incompletas, nempe
p̄ rate, et irrate. q̄ faciunt unum p̄ se. at uō unitas p̄missioj hoij
et leonij n̄ hent dīsa incompletas, p̄ q̄s partitipant unitates atq;
qā dīsa unitatij hoij, et leonij si neget, in gd comple, q̄ n̄ possunt
facere unum p̄ se.

Quare. uito Veneris p̄missioj in aliq; priori sit negatio,
an semp sit priuacio? Rx Semper ē priuacem, q̄ndo nā abstrahita
p̄ complem. P. qā unitas p̄missioj Semper ē coniuncta capitulo, t̄ tracte
t̄ p̄rie; q̄d sat ē, ut dīr semper in subto apto, ut dāre oē priuacio/
at si dāre aliq; prioritay in unitate p̄missioj ē uelut prioritay, q̄
q̄ semper dīr aptitudinem: nān. p̄missio semper ē una apta ad p̄ta.

tn. Sectio 5^a

De Unitate p̄pria Utij.

Sugerebat ut resoluamus, q̄nam sit p̄pria unita utij. q̄d p̄ sequentes
hoc fuit manifestum. 1^a. Cto Unitas numeraly n̄ ē p̄pria utij.
P̄ clare, qā unitas numeraly ē unitas partium: gō n̄ ē p̄pria utij.
nam unitas numeraly sot reperiit in P̄rio, et p̄to, q̄ s̄t singulare:
qā eff̄s Unitatis numeraly ē redere subtūl omnino incom-
unicabilem.)

Qā cto Utij p̄pria regitata ad t̄k, n̄ tñ sufficit ad
illud. Cto h̄c duas p̄ij. P̄ q̄as s̄m qā unitas p̄pria ē p̄pria utij

entis modis unius estio. sed ute dat ei unum in estio: ergo omnino regnit unitam fratrem; quia fratrum unus in estio. P. qd. 2^a p. 2ª ergo
quod unius fratris est descendit ad partem, quod locum est si unius estio: ergo
non sufficit ad ute; nam ead unita non potest constitueri statim utrius, et partem;
qua in hoc deo manifestata contradic.^t

3^a. Et unitas fratris loci, quod loci adhuc non est propria utrius. P. qd.
Et unitas fratris quod loci sed reparetur in natura utrius, tamen si sumatur unitas fra-
tis specificativa, et sicut se est competit in speciebus, ad easq; descendit: ergo non est
abesse propria illius statim utrius, quod non competit utrius quod ute est, sed quod unius estio
versicuit velut proprietas.

4^a. Et unitas p. 2^a estio est sed propria utrius. P. 1^a ab exclu-
sione aliorum Unitatum. P. 2^a a priori, quia haec unitas competit ori
soli, ac semper utrius, ut ute est: ergo est illius proprietas. ita in nostra opinione unitas
p. 2^a estio est pars constitutiva utrius. firmans. quod ute est unum p. 2^a utrum: ergo
hic efficiens p. 2^a estio delinquere ab unitate p. 2^a estio; sed non aponet alia fia.
et quod pueniat.

Oppositorum suorum tenent Scotistas, et alios, quod obserbag. 1^a posse
est sublata unitate fratris loci ponere, et tollere ute, ergo haec unitas sufficit ad
ute. P. dicit enim ponere, et tollere ute fratris et 1^a neg. 2^a et consequenti-
ue cond. aij. quod possit sublata unitate fratris consequenter est ponere, et
tollere unitas p. 2^a estio, et apud nos, quod sit fratre utrius, sicut posso, et sublato resti-
bili, tollere et ponere 2^a et consequenter non 2^a et fratris.

Arg. 2. unitas fratris loci negat definitioem in specie: ergo sufficit
ad ute. P. aij. quia unitas fratris negat definitioem non in se; sed negando
definitioem non in se est illam negat in specie, quod sicut locis didatur
in se, iam erit dicta in specie: ergo unitas fratris, quod negat

Dicitioem nā in se: et illam negat in inferiori; gōdū sufficit ad
ute. Rx neg. līm. aij. ad praeceū illius neg. min.: ga nā coij, gōdū
contrahit ad inferiori, sā dicit gōdū posse; nūo gōdū posse;
Vt semper monet insitū in se et in sua etia p. unitem fratrem.

Arg. 3. unitas fratry negat in nā coij gōdū ipa nā:
sō dicit inferiorū el nā nā: gō negant ab unitate fratre; gōdū
sufficit ad utile. Rx neg. māi, ga unitas fratry in nā coij nāt alius negat
nāt aliam nāt omnino sicca huic: nūo negat alia nāt diesq.

Replicab. Unitas fratry coij nā descendit ad inferiori: gō negat dīcā
constituente inferiori. Rx dīc. aij: unitas fratry coij q̄ coij reduplica-
tive nā descendit ad inferiori, tānd. q̄ unitas fratry spificative; neg-
aīj. ga et ho coij nā descendit ad Primum, et plurim, q̄ coij reduplica-
tive, sō spificative, q̄ ho.

Arg. 4. in definitōe utij exprimitur unitas fratry: gō
hoc sufficit ad utile. Rx dīc aij exprimitur tamq̄ conditio, Cond. conju-
gii etiā neg. aij. ga et in definitōe exprimitur nā ipsa matr, q̄
dat eē utij; et tñ ipsa nā nā frā, sō tantū subtūlū utilebat.

Arg. 5. Ut ita dēt eē unum, ut sit comonicabile, sō sola
Unitas fratry reddit utile comonicabile, nūo Unitas p̄missioj, q̄ ista
Opponit comonicati: gō sola Unitas fratry ē p̄pria Utij. Rx neg.
min. ga Unitas p̄missioj et reddit utile comonicabile; nāt p̄ statu ab-
stactioj, reduplicative, sō p̄tū contrarij. ino sō sola Unitas p̄missioj ē utile
aptum, ut comonicetur inferioribus, ga Unitas p̄missioj semper hāt anexam
aptitudinem.

Arg. 6. Unitas fratry coij, semper hāt adiunctam aptitudinem: gō
Unitas p̄pria Utij. Rx dīc aij. Unitas fratry semper hāt adiunctam apti-
tudinem rōt̄ sui, neg. p̄ alterio et rōt̄ statu Cond. aij. ino unitas fratry

alijrdo regnatur aptudē vñj; qā qdita aptude adhuc ~~conveniat~~
unitas fratij in Pio, et filio; qō sola Unitas p̄ficiat h̄c p̄ se et hoc
sui semp̄ adiutoriam aptudem vñj.

Disputatio sa De Aptudē Universaliy

Sect. 1a

Quid sit aptudo, et vñctus in natura? or?

Quare 1o. qō sit aptudō nō vñj fratre. Rx ee qm̄qam p̄ciam negiua, seu n̄ repugnanciam ad extendendum in pluribus, t̄ dñij prandium. ita coij
sn̄ia & M. Soare. in metra. d. 6. s. 4. f. in logia q. 3. art. 2. Scito, cha-
stano. P. telo, et alij q̄ se q̄ Soare. l. m. 3. d. 3. nō 171, ut ante
q̄ bocem nostra claj. adic̄ alias p̄cas et phicaj, et positivaj, ut ocellus
itay ab. Alias q̄ logaj, seu negiua, et n̄ repugnacij h̄t tabula ad
deuictioem.

P. igit̄. q. 1o. qā eiusd ad seipsum in dñe p̄ca velij et phicā
dicta: s̄d aptudō vñj ē eiusd ad seipsum, nempe nā coij ad infinita sua
indistincta ab ipsa nā: qō p̄ca vñj ē phica. l. 2. qā p̄ca velij positiva
n̄ dependet ab operacioē itay: s̄d aptudō vñj resultat ex operacioē itay.
qō n̄ ē p̄ca positiva velij. firmor. l. q̄ h̄c aptudo ē ad deuictioē
vñj in sua infinita; s̄d p̄ca q̄ ē ad deuictioē ē negiua; ut p̄t in p̄ca
tabula ad sui deuictioē, q̄ ē negiua: qō th̄ firmor 2. q̄ q̄ndodijter
ite ut p̄t positivum: qō s̄t p̄t p̄ca negiua q̄ ē aptudo.

Avg. 1o. p̄ L. forsej aptudo. Vñj ē q̄dam mixtius positivus, et
separabilis a nā: qō n̄ ē ad negiuum. Se neg. aij q̄ oij mixtius
et singularis (ut vocat h̄mū min. D. L. forsej) p̄t emovere in

in ratione, sed ut fratre non existit a se rei: go negare nunc
q' illius fratre constituit. et si nunc ille numerus potest existere, n' est pos-
sibilis ac singularis, ac p' inde potest ut' e' nego.

Arg. 2. aij et poa st' in eod gre, d' aij aptudij ad eum.

Dum aij possit, go ei aptudo ipsa, q' e' poa erit positiva. Sed dicitur
aij et poa si in eod gre l. colocont' sub eod gre sumo. Maneat, aij
et poa si in eod gre positivo sentit neg. mai. go at' reg. futura
antecidit existat h'c potiam negari. I. in regnacione ad existendum
et tri aij, futuritionis, et existentiae s' go possit. Sit' tabula
h'c n' regnacione ut devidatur, et tri aij divisionis matij e' go possit
uum. i' h'c slogan (aij et poa si in eod gre) illigit d' poa pos-
tiva. Vg. d' illius q' suo aij possit (locuti sub eod gre sumo q'
tabij).

Arg. 3. aptudo fundate imie in r'a: go e' illius proprietas
positiva, sicut ipsa r'a possit. Sed neg. Contra, go pp' terg' q' aptu-
do n' sit proprietas r'a sive se, sed tanta illius st' uitalij: adhuc dato
q' esse proprietas, poterat ei proprietas negari. nam et negatio lap-
id fundate imie in r'a. Primum; et tri n' e' go possit, q' negatio. e'
id p'c in unitate fratri q' e' proprietas negari.

Quar. 2. Ut in alijs consideracione possit dici aptudo ut' po-
sitive? dupliquer pot considerari r'a humana ut' Vg. 1. ut' q'
dam totum potest integratum ex pluribus humanitatibus. 2. ut' q'
totum effici constant ex ali, et rati. in 1. sive h'c r'a ut' aptudem
negari, ut iam p'clarim. go oij poa ad divisionem e' negatio; si
hoc aptudo in illo rato poach e' ad divisionem in sua inferioria: go e' n'
repugnia sive poa negatio.

In 2. ut si igitur nō utij ē totum eliate, hēc posim me-
tham possum. P. ga nō utij hēc instar mēr rū dīcarū: sō mā phi-
ca hēc posim phicam possum rū suarū pīcarū: gō et nō utij, q
lē uelut mā metha, habet posim metham possum rū suarū dīca-
rū, q sī fīc metha, p qīc pīcīt. Vnde et in hēc posītūa funde
alia negīa, sive n̄ repugnīa, ut coniungat dīcī? P. affīe si sumate
fīalitīmē eo mō q̄ pīlofāmūr in mā phicā rū suarū pīcarū pīce-
tīcē.

Cadītī aperte conīgīt dōri duplīcē aptudēm in nō uti, al-
teram ad extēndū, alteram ad pīdicandū. gō ostēndit, q̄ nō q̄ do
conīgīt p̄ itūm utij nōtīo conīgīt lūm n̄ repugnīa ad extēndū in plu-
ribū, et dīcī pīdicandū. sō n̄ repugnīa ad extēndū in pluribū ē aptudē
ad extēndū et n̄ repugnīa ad pīdicandū, ē aptudē ad pīdicandū. gō
utraq̄ aptudē dōri in nō uti.

Sectio. 2^a

De duplīci aptudē naturā Utij.

Adtē me n̄ loḡ d̄ apētitū illo metha, sive aptudē possūa, q̄m hēc uel
q̄ totum eliate ē rū dīcarū. sō aptudē tantū negīa, sive d̄ n̄ repu-
gnīa, q̄m hēc vle q̄ totum posītē e ut sit in suis infīosibū, fī dīcī pīce-
tū. Resol. igit̄. duplīcē aptudē dōri in nō uti, aliam ad extēndū,
aliā ad pīdicandū d̄ infīosibū.

P. 1. q̄ posītū loḡ dīcīfīcante p̄ dīcīj aīj; sō aīj extēndi, at
pīdicandi sī dīcī: gō et aptudē sī dīcī. P. 2. q̄ hēc aptudē, ut potē
negīa multiplicante p̄ fīcī negīa dīcīj; sō dīcī ē fīcī negīa aptu-
dēj ad extēndū, q̄ conīgīt in repugnīa ad extēndū in pluribū, et
dīcī ē fīcī negīa aptudēj ad pīdicandū, q̄ ē repugnīa ad pīdicandū
d̄ pluribū; gō dīcīj sī aptudēj; nam aptudē ad extēndū ē n̄ repugnīa.

ut nā sit in plurib[us], et aptudo ad pdicandum nō repugnat, ut nā ut
in plurib[us] pdicatur.

Arg. 1. in nā utrū uia dñi unitas p[ro]missio; gō ei uia ap-
tudo. Rx neg. Cōsidera ratiōne q[uod]a unitas p[ro]missio; nō h[ab]et nisi uia p[re]f[er]at
negātiū, sc̄ diuītio[n]em in infirmitate; q[uod]i nō dñi nisi uia unitas p[ro]missio; al[iquo]t
aptudo ad essendū h[ab]et suam partem p[re]f[er]at negātiū, nēmpe repugniam
ad essendū in plurib[us], et aptudo ad pdicandum ēt h[ab]et suam p[re]f[er]at negā-
tio[n]em, sc̄ repugniam ad pdicandum in plurib[us], p[ro]p[ter]eas dīssay f[ac]tū negā-
tio[n]is aptudis, q[uod] est negātiū, multiplicante.

Replicab. ex eo dñi duplex aptudo, q[uod]a dñi duplex nō repugnat
ad essendū, et ad pdicandum; gō et dabit p[ro]p[ter]eas unitas p[ro]missio; q[uod]a dñi
duplex inditio in infirmitate ad essendū, et pdicandum. Rx neg. Cōsidera
ratiōne q[uod]a aptudis s[unt] p[ot]est, et id est dīssant q[uod]a dīssay auij essendi, et p[ro]an-
di p[ro]p[ter]eas sp[eci]ficante; at nō unitas p[ro]missio; cum nō sit p[ot]est, nō h[ab]et dīssay
auij, sc̄ eam p[re]f[er]at negātiū nimicum diuītio[n]em malum in infirmitate.
Tidie q[uod] dīssay in infirmitate nō fit p[ro]p[ter]eas p[ro]audi, s[ed] sol p[ro]p[ter]eas essendi.

Arg. 2. P[ro]p[ter]ea negātiū, nēmpe repugniam ē uia tantum; gō ē aptudo
erit uia. Rx neg. auij. q[uod]a duplex ē repugniam dīssay, altera ad essendū,
ad pdicandum altera; et id est duplex ē dñi nō repugniam, una q[uod]a consti-
tuit aptudem ad essendū, alia aptudem ad pdicandum. Int. Subdīssay
aptudē ad essendū ē tollite aptudo ad pdicandum; gō ē ead. Rx distin-
guisham, tollite aptudo ad pdicandum r[atiō]o et consequitur. Cond.: r[atiō]o
et fratre neg. i[n]stinctio[n]em; q[uod]a id est tollite aptudo ad pdicandum, q[uod]a co[n]venit
fuerit illius, nimicum aptudo ad essendū.

Arg. 3. auij pdicandi ē subordatis auij exp[er]iendi s[ed] ad auij
subordatos sufficit uia p[ot]est; gō sufficit uia aptudo in ali. Rx est min. ad
auij subordatos sufficit uia p[ot]est reki, et p[ro]p[ter]ea. Cond. sufficit uia p[ot]est

negia et logia neg. min. et dico ratiō ē ga pōrē phīcā n̄ multiplo-
cante sol p̄ aij: at nō pōrē logie ē sint negā facilime multiplicante p̄
dīsōj aij, et p̄ dīsas p̄ aij negāj.

De distinctione aptudij ad effendū, et prandium.

Quer. 1o. qmō inter se dīgūnti aptudō ad effendū, et prandium? Rx
dīgūn ex nā rei. ita p̄les R.R. P. 1o. ga fīcē negā horum aptudinum
st̄ dīsa ex nā rei; nom dīsa ē repugniā ad effendū, et repugniā ad
p̄dicandū: s̄d negāj dīsante p̄ aij negātō dīsa: gō aptudō ad effen-
dū, et prandium ex nā rei dīsante. P. 2o. ga aij effendi et p̄andi ex
nā rei dīgūnte: ga p̄t dāri aij p̄andi, ḡdērī aij effendi frātis.
sufficit n. aij effendi mālis ad misericordiā p̄pōj, s̄d pōrē logie dīsa-
tūs p̄ aij dīsa: gō dīsa ē aptudō ad effendū, ab aptudē ad prandū
ex nā rei.

^{fi} Itēaria s̄nā stat P. Soar. P. Ia. 3. d. 3. nō 206, et alii: p̄
gbus Arg. sublin̄ horū aptudinū ē id: dīsā fīcē negāta ē tantū uiratē
dīsa: gō nūlūm dāri principiū dīgūndi ex nā rei aptudinū ad effendū
et prandium. Rx neg. 2o. p̄m̄ aij aij, nēmp̄ fīcē negāj ēē tantū uiratē
dīsa: ga dīsa ratiō ē repugniā ad effendi, et prandium; ga aij effendi
et p̄andi si rete dīsa.

Qd P. cūdēnter ex doctrina eiusdē Soar. P. q̄tēnus admi-
tit gō in autī p̄dīcātiō cōsērūntē ad hūl̄ ultā, in q̄tēnū dīsā aij
prāndi s̄pāratās ab aij effendi fīcē, ga p̄ aij effendi fīcē dīsūnt
ultā n̄ uō p̄ aij prāndi: gō cūdēny signū ē, gō prāndi, et effendi in-
ter se s̄nt rete dīsa, signū unā inuenītē sine alio in autī p̄dīcātiō: s̄d p̄ eūd
Soar. P. oī logie m̄uplicātē et dīsante p̄ suā aij: gō aptudō ad effen-
dū et prandium n̄ sol hēt dīsōj fīcē negātō, s̄d ēt aij rete dīsa:

q̄s rete diguante.

Inst. Unitas numerali et fracti, iusta nostram doctrinam
nam, viratae tantum diguante; go si sit aptus ad esse ad et prandium.
P. neg. Cuius dicas ratiō ē; go unitas numerali, et fracti hent id subtūlū viratae
tantum distinū, tunc hent eandē p̄iam negari ē virata distinū. ut supra
p̄baucamus. q. A. S. B. atius aptus ē cum sint p̄tē logie hent aīs retē dītōs
et separabiles, q̄s multiplicante et diguante retē iusta doctrinam s̄var.
L. q̄ debobat ēē memor sui > hanc solvēcū exhibuit ad multiplicacionem
aptitudinū n̄ uō unitatum p̄titionij.

Quare 2. qmō ha aptudēs diguante ab unitate p̄titionij? P. et di-
giū retē nego. L. q̄ hent p̄ias negatae ex nō reūtib⁹, nam unita p̄titionij se
negat deūtiorē in infirio, at cū aptudēs negant repugnacū ad esse ad et pran-
dium, q̄ si p̄ia omnino dicas a sola deūtione in infirio, qm negat unita p̄titi-
onij. Firmor. go aptudēs st̄ p̄tē logie, q̄ dīsante p̄ suos aīs, qd n̄ hāc unita
p̄titionij.

Quare 3. Upp̄ter aptudēm ad esse ad et prandium dīsā admitti ē aptus ad inex-
istendum? Reson. sub dītōe, et Dō 1. siq̄ aīm exūtēdē illegit̄ identitas
in infirib⁹, n̄ dīs aptus ad inexistendum dīsa ab aptus ad esse ad et prandium. L.
go hic aīs identitatis ē p̄p̄ia aptudēj ad esse ad et prandium, ut p̄ se p̄t. si uō p̄aūm in-
existendi illegit̄ riguosa existentia longēcū extra cōj. tunc

Dō 2. dīs in uti aptuso ad inexistendum dīsa ex nō rei ab aptu-
dē ad esse ad et prandium. L. q̄ ha aptudo hent aīs retē dītōs et inter se separa-
biles; go aīs existentiae in cibis cōsideris ē longēcū, aīs uō identitatis ē esti-
tati, et ab eterno sat in p̄tē priorib⁹ utib⁹: go aī p̄tē logie multiplicantes,
et dīsentī p̄ suos aīs, dīsa ē aptus ad inexistendum ab aptudē ad esse
ad et prandium, siq̄ hent dīs aīs esti, et retē inter se dītōs.

Qd dum d' aptudo Rotā Utij?

Quare 1. V in nā contracta dicit admitti alijs aptudo rotā Utij?
in duplice sū pot̄ exigitur hēc quād. 19 e' V in nā contracta dicit aptudo,
sive n̄ repugnā, ut abstrahatur, et fiat Utij. 20 sijē 2 hēc aptudo sit
ip̄ia n̄e Utij, et sōl p̄ accēsi sit impedita rōe stūs contractā? Reth. iij.
1°. si quād p̄cedat in 2° sū admittendā aptudo in nā contracta. q̄d cōducēt
P. q̄a nā contracta hēt n̄ repugnā, ut abstrahatur p̄ illūm, et fiat Utij.
sī. heret repugnā, num̄jor abstraharet nec fieret Utij.

Revel. 2. si quād p̄cedat in 2° sū n̄e admittenda illa aptudo rotā
Utij in nā contracta. ita C. q. 3. art. 3. Chelans, Sonsinas et alii, quej
segtr. Soare. P. tra. 3. d. 3. nō 197. P. 10. q̄a aptudo Utij ē n̄ repugnā, ut
sit in plurib⁹, tō nā contracta ad unum n̄e dīnitū pot̄ eē in plurib⁹. q̄o
in nā contracta n̄e aptudo Utij, neq̄ rotā. Dej hēc aptudēm eē impedi-
tam p̄ accēsi rōe singularitati. Rx hoc impeditentū p̄ se tollere aptudo
Utij. q̄a ē ip̄ia nā contracta hēt impeditentū p̄ accēsi, nimicū eātō
singularitem; et tñ nō dicit ipsam nām eē uterū sat rōe. n̄ nego p̄ se ab-
strahinām, et fieri utem; tō hoc ē lōge dīscim a sū nōtā Utij quārj.

P. 2. q̄a t̄ illa aptudo rotā ē unatantū in oib⁹ induj, t̄ dann
tot aptusij, q̄t induā: n̄ pot̄ eē una in oib⁹ q̄a unum accēsi intēcūm
n̄ pot̄ accēsi p̄t̄ subta: n̄ pot̄ eē p̄libet in suo induo, q̄a ate tot dōrente
utia, q̄t sī induā, q̄a oia herent fīam utitati, nimicū aptudēm. q̄d ab-
sonum et a nullo concedit: q̄o n̄e admittenda talij aptudo rotā. fieror. q̄o
impossibilij ē aptudo rotā, q̄ n̄ possit fieri p̄ia sđ illa aptudo num̄jor
pot̄ fieri p̄ia in nā contracta; q̄o impliat talij aptuso.

Thoriom snām tenet Sctuy 10. methāq. 6. et eius

rejisse et Alberto magno, et Capitulo, in 2° diff. 8. q. 2. et alii
+ sub una p[ro]p[ter]a d[icitu]r. 20. m[od]ia 1a. 2a. p[ro]p[ter]a adhuc habet appetitum, et appetitum ad alias
f[ac]tis: go[rum] at n[on] h[ab]uita sub una d[omi]ni adhuc habet appetitum, et appetitum
ad alias d[omi]nij. P[er] neg. Contra d[omi]nij ratiō e[st] gamma 1° manendo eadē
pot[est] p[ar]tere hanc p[ar]tem et aliam recipere. at n[on] sub una d[omi]ni num-
[er]o pot[est] illam exuerre, et aliam recipere neg[are] d[omi]nij.

Vig. sat hoc n[on] h[ab]uita pot[est] abstrahi, et solai ab haec d[omi]ni; et pot[est]
abstraheri coniungi et alijs d[omi]nij: go[rum] habet appetitum ad alias. P[er] diff. anij:
pot[est] abstrahi manendo eadē singularijs, neg. pot[est] abstrahi et fieri Conij.
Cond. s[ed] tunc n[on] e[st] eadem n[on] numericā, d[ic] q[ui] e[st] quoq[ue], s[ed] sit abstracta, et
ponite in alio stū d[omi]ni. et ad horū n[on] nego dari appetitum in n[on] singularijs
ut fiat abstracta, et Conij p[er] illum; s[ed] iam n[on] h[ab]et n[on] n[on], inq[ui]d adversarii ad-
mitunt illos appetitum rotam vñij.

Arg. 2. in n[on] contracta d[omi]ni aies appetitij; s[ed] ubi d[omi]ni aies b[ea]tū orga-
nit[ur] p[ar]te, q[ui] e[st] appetitū; go[rum] in n[on] contracta d[omi]ni appetitū vita. P[er] diff. min.
ubi d[omi]ni aies b[ea]tū organi p[ar]te ph[ys]ica, Cond. b[ea]tū organi p[ar]te logiā, ubi d[omi]ni aies
q[ui] e[st] ad d[omi]nūtio[n]em neg. min. Cum eo appetitū adessendum d[omi]nūtio[n]em suū
cum intencio[n]em identitatij. in d[ic] e[st] go[rum] p[ar]te aies p[ar]te ipsa p[ar]te q[ui] e[st] appetitū.
sicut diuisa tabula p[ar]cet illa p[ar]te, q[ui]m hebat tabula ut d[omi]nūtio[n]em,
et p[ar]te p[ar]te aies d[omi]nūtio[n]em, q[ui] e[st] d[omi]nūtio[n]em ipsius p[ar]te logiā.

Arg. 3. n[on] contracta h[ab]et unitem fratrem; go[rum] et hebit appetitum sat
rotam. P[er] neg. Conij, ga[ta] unitas fratris e[st] p[ri]metra n[on] simile, sicut ei[us] b[ea]tū e[st]:
go[rum] d[icitu]r descendere cum ipsa n[on] ad stūm contractū: at n[on] appetitū n[on] e[st] p[ri]metra n[on]
s[ed] stūm: go[rum] d[icitu]r illo stūm utilitatij, et d[icitu]r utilitas appetitū. et hinc retrogradi
argui[m] 3° adversarios: ga[ta] unitas p[er]missivij q[ui] e[st] constitutiva stūm abstracijs,
n[on] d[omi]ni in n[on] contracta. go[rum] sit[us] appetitū, q[ui] e[st] Constitutus illum suū, n[on] dabatur

in ead nā conteata, sō tantum dā aptudo, ut p̄sonatē nā, et fiat
apta atq; utiq; p̄ illū.

Sed. 3. a

De artibus aptitudinum ad essendū, et prandū.

Quer. 1. q̄ seram sit aij aptudij ad essendum? Rx. eī identitatem faciem, q̄ dā in nā tū suorum infiorib; L. q̄ ille ē aij pp̄ius aptudij ad essendum, q̄ posso, possum fratre affirme nām d̄ sui infiorib;. sō posse identitatem fratre possum, fratre affirme nām d̄ sui infiorib;. ḡo identitas fratris ē pp̄ius aij aptudij ad essendum. Idē h̄c omnino, ē posse affirme nām d̄ infiorib;, et illa identitatem matrē ex p̄e subti: sō logmū h̄c d̄ aūfati, q̄ nā tam ex p̄e p̄dicati, q̄m ex p̄e subti fratre contrahite, et fratre uerificati.

Arg. 1. ut ē aptum ad essendum: sō 4. p̄iora utia n̄ s̄t apta ad essendum, siq; ab eterno iam s̄t in infiorib; ḡo identas n̄ ē pp̄ius aij utij. Rx. dīct. min. 4. p̄iora utia n̄ s̄t apta ad essendum, et identitem matrem, Cond. p̄ identitem fratre neg. min. uiniq; ḡo ē ḡo identitas matris in illis 4. p̄iorib; utib; sit ab eterno: ati h̄c n̄ ē pp̄ius aij utij, sō identas fratris q̄ fit, etiam utij ad sua infiorib;, post ab eterno: ip̄ius utij p̄ illū, q̄ ab eterno fit in tempore, et h̄c identas n̄ dāre ap̄e rei nisi fundamentata.

Arg. 2. P̄iu a p̄e rei ē ho: ḡo a p̄e rei dāre identas utij cum in-
fiorib;. Rx. dīct. bīj. dāre a p̄e rei identas matris, Cond. identas fratris neg. bīj. Arg. 3. quando existit aij et existit p̄o; sō aij identitas destruit existiam aptudij, q̄ ē p̄o: ḡo h̄c aij n̄ ē pp̄ius utij. Rx. dīct. mai. q̄nco existit aij, existit p̄o; si sit p̄o ph̄ia, Cond. si sit p̄o logia et negatio, neg. mai. q̄ a p̄o logia negatio destruit p̄ suum autem; ut p̄es in p̄o, q̄m h̄et tabula, ut dīctū, q̄ destruit p̄ ipsum autem diuinitas.

Et dīctū (et. identitatem pp̄iorum utij cē partim p̄ illū,

et partim a via a p̄e rei, ga illa unio fratrib⁹ q̄ dicitur inter predicationem et
subtrahendam, dependet sol obtinere ab illa; et in hoc sū ē ens ratiō: q̄d p̄ficiat m̄ iuxta
fratres dicitur ē a p̄e rei, ga via et a p̄e rei ē hoc in p̄ficio et p̄tendo. s̄t tunc
sumite hoc in suppositione ab his, et s̄m se, et n̄ in suppositione simplicitate sive in
stū abstencionē.

De ali aptudis ad prandium.

Quoq; 2. genitivum sit actus aptudis ad prandium? Rx eccl autem p̄dicacionis sive
affirmacionis utiq; ē suis infirmib⁹. P. 1.º ga postea auti p̄dicatio, illigitur auti ap-
tudis ad prandium; sicut postea auti identitate, illigitur auti aptudis ad cestendū.
P. 2. q̄ p̄ficiā auti intellectus dicitur auti p̄digandi, et postea auti missione
viri auti p̄digandi: ḡo et postea auti p̄ficiō illigitur auti aptudis ad pran-
dium. Atq; hunc auti p̄dicandi ē extincionē utiq; ga auti p̄dicandi ē q̄d
dam iudicium extincionē dicitur ut s̄t oī auti illius extincionē sū suorum oto-
rum in ratiō affirmando, f̄ negando.

Arg. 1.º auti p̄dicandi sat in tribus priorib⁹ utrib⁹ ē p̄fici-
tis: ḡo ē intencio: Rx dicitur auti ē extincio obtinere hoc ē dicitur extincio: Cond.
ē extincio fratris ex p̄e auti neg. auti, ga aliud ē p̄ficiō dicitur ē re intencio, et extincio
aliud ē p̄ficiō intencio, et extincio in se; p̄ficiō in tribus priorib⁹ utrib⁹ ē ḡo
ē re intencio, et extincio ipsi obij, s̄t ipsa p̄ficiō in se ē extincio rei p̄dicante,
ga ē q̄dam iudicium extincionē dicitur.

Arg. 2. auti identitatis ē intencio: ḡo et auti prandii. Rx neg.
Corij distincio ē ga identitatis ē q̄dam coniunctio, et unio intencio nō utiq;
cum suis infirmib⁹, q̄ identitatis n̄ p̄st ē extincio, ga dicitur inter se indistinctas
et intencias, at uō auti p̄dicandi ē q̄dam iudicium extincionē dicitur, et ab eo
re dicitur; ga oī cognitio ē extincio dicitur in ratiō obij.

Arg. 3. auti p̄dicandi ē unio inter p̄dicatum et subtrahendam: ḡo ē
intencio. Rx dicitur auti: ē unio intentionalis, et extincio: Cond. ē unio p̄ficiā
et intencio, neg. auti: ga illa auti p̄dicandi n̄ unit intencie p̄dicatum subtrahendō,
s̄t illa supponit unita sat matr. p̄ auti cestendū: sicut oī cognitio ē s̄t unio

intentionali sui obiecti. Note hic diligenter identitatem fratrem, quoniam
per se tantum obiectum ab illis non est interiectum; quia enim roborum non est interiectum enti
possimus, et recte: sicut retas roborum est extinctorum uti quoniam est per se extinctorum recte; exigit
quod interiectio situs fratellissime, non non hoc sit.

Sect. 4.

Captiuos distruantur per suos artis?

Quer. 1o. Captiuos ad esseendum deponere primum autem, id est identitatem cum
infioribus? identitas est adequa, est inadæqua, identitas adequata est quando uter con-
cipitur identificationem sive sui infioribus, inadæqua est quando sol identificatione
conatur cum uno est altero ipsius singulatim. hoc posso.

Resol. 1o. captiuos ad esseendum distinxisse primum autem identitatis
adæquitum, est robor apud C. q. 3. utrum. art. 2. d. Thom. Cahet, et alios, q. septe
l. Soc. L. tra. 3. d. 3. no. 221. P. 18. quia sublati sunt, corruptio in cojunctione
autem est p. autem identitatis adæquum distinxisse, utroq. quod situm, q. est p. autem
captiuos, q. in ipsa non videbant, ei constituebat status utilitatis.

P. 2. quia adveniente fia negata, periret negatio, p. autem id-
titatis adveniente fia negata, captiuus, nempe repugnat ad esseendum in pluribus.
q. ipsa captiuo q. est negatio distinxisse plenum identitatis. firmo ergo q. autem
divisio distinxisse captiuo, qm hinc tabula ut dicitur: q. est p. autem divisionis
in inferiori potest captiuo ad esseendum.

Arg. 1o. identitas utr. cum infioribus est unio; sed extrema non distin-
xunt, immo sufficiunt p. unionem; q. est autem identitatis non perire utitas. P. p. dicitur
mai. identitas est unio utr. sumpti in suppositione simplici, et q. situm, neg. est unio
utri sumpti in suppositione abbia. Cond. mai. explicatio. Clavis utr. q. id est identitatis:
ceterum cum infioribus non sumunt q. situm, q. sic id est etat dixerit. Prout est hoc atq.

dire, prius est illa ratio (cum cuius prius) quod est omnino suum, quia illa utilitas
non est in priori, igitur identitas illa determinat utilitatem, quia cum identitas singulariter
non compatibile utilitas, non tri determinant extrema similitudine, et ab eius sumpta, quia ad hanc pre-
terrat eam non habens, et circa prius, quod univenter et identificante.

Arg. 2. nam habens potest est in priori non potest suam aptitudinem ut sit in illo.
quod est non utilis, et ut identificatae a tribus infirmis non potest aptitudinem, ut sit in illo.
P. neg. Contra, quia non singulariter in priori non advenit repugnare ut sit in illo, neg
tobis functionum habens aptitudinem, at illa non obstat in infirmitate repugnare, ut
potest in illa dividiri, quod est pro negata aptitudine utilis, dicit forensis functionum habens ap-
titudinem, quod est ipso non Contra, quod est perdit aptitudinem utilis.

Arg. 3. Cum scientie fratre conservante utili, quod est aptitudinem non perdit suam
autem identitatem. P. neg. (con)identem fratre ex parte predicati (conservante uti-
litas transerat, cum identem ex parte subtilli neg. ait, quia ad hoc ut possit sit utilis, de
representare ex parte predicationis non utilis, et libera a utili, sed deinde identificata ex
parte subtilli ad verificacionem eiusdem possit, ubi nota adveniente, illam identem
fratrem ex parte predicationis sollicitus illum innotescere posse utilis, at ex parte subtilli suppo-
ni identem matrem ad verificacionem possit, et ex utraque identem verifikasi una
mixtam, quod est proprius autem utilis.

Aptitudinis distinguitur et per suum
et alium inadegatum.

Resol. 2. aptitudinem utili est per se, quaelibet autem inadegatum. V.g. per contraria-
tionem ad unum tantum inferius. P. quod est quemcumque autem identitatis determinatur
a triis utilitatibus, quod est determinata potest in aptitudine, et constitutum ipsum statim, quia sublatum
finito numerio concordat fratre, quod in eo nuntiatur. P. ait, quia tota non habens descendit ad hunc
V.g. quod totus trius concordat, firmari, quia per abstractionem ab uno parti consequitur
sit abstractione ab aliis eiusdem nomine, quod sit per identem a uno, sit identem a tribus, con-
sequenter, et determinatur machina utilis. Ad hanc processione in opere (qui est sibi postulata)

quam mo sequimur.

Arg. 1°. ut e ad pli infiria: go p identem in uno solo n depositus
utrius. Rx. qd. Cn. n depositi 2° et imie. Cn. n depositi 2° et consequitue
neg. Cn. depositi aptus 2° p contrahere ad unum. ga illa n intice tota de-
cendit ad qlibet infirius: tñ totate. ga ut p contrahere sit cum aliis. ut
cum 2 illa n iam sit aligata ad unam dicim. fata fit singularijs. et p Cn.
pote facit. q illam constituebat utrum. q erat aptus.

Arg. 2. n strata ad unum adhuc manet abstincta ab aliis: go tam
autem identitatis inadegito adhuc conservat utilitatem. Rx neg. Cn. ga n ubi
primum identificate in uno infiria: consequitue contrahere ad oia. q p qmli-
bet dicim fit singularijs. et tollit ea utilitatij. q e aptus; aliogn ead nia
estet. et n estet aliis.

Arg. 3. oia rati, abstinio pede. Vg. adhuc infiat aliis p exponit: go
e indistinctibilis. go et n utrū ita erit in uno infiria. ut adhuc maneat tota indi-
stinctibilis ad aliorum. Rx neg. Cn. Dicca rati e: go absiso pede adhuc oia rati
manet unita aliis partibus exponit: go cum sit sputat n hñ p exponit dicim
q mlibet autem identitatis ga dicitur
tunc juntur utilitatij. nempe n ipso. q tota contrahere ad qlibet infirius.

Aptus ad prandium distruiri p suorum?

Ques. 2. Up autem p dicacem dicitur aptus ad prandium. Rx neg. Ita ff.
q. 6. ultim. P. Soar. P. te. 3. n 242, l. 1° ga poa. q n e ad deuictioem pseu-
zat o suo aii. ut p in poa ad uiderendum. q n poti p auin uideri: sed aptus
ad prandium. n e ad deuictioem: dñs n avenit pia negato. ga n repugnat
n e ulterius pdicari: go aptus ad psonam conservari in auti pdicacio. P. 2.
ga pdicac e extrema n uti: go illam n detinuit. q n dñs n corruit pntu aptu-
sij ad prandium.

P. 3. gatune sit autem p̄dicas, q̄ndo illius p̄t duos Comptus, alterum representatiuum nō utiq̄, alterum representatiuum indui, et adiungit ubiū e, affans. Pr̄iū ē ho, s̄d Comptus hoī 2g. accedente utq̄ e, adhuc repre-
sentat id obtum utq̄ q̄d antea representabat, q̄d ubiū e, nō detinuit representationem
etiam illius Comptus, q̄o in autē p̄dicacē representatiū utiq̄ ex p̄p̄e p̄dicati, ac
q̄ Comptus conservat suam ultimam, et aptitudinem ad prouidium.

Opposcam ſnam tenet Scots, P. Quicq̄ in Logia Contio. 4. par. 10.
nō e, at alii p̄ q̄bū Arg. 10. tunc dñe autem p̄dicas, q̄ndq̄ unum Simplici iudicium
affirmans hanc p̄positionem. Pr̄iū ē ho, s̄d in hoc simplici iudicione representatus
ho (coniunctus) p̄. q̄d ho nō potest manere utiq̄ in autē p̄dicacē. P̄ dñs min. ho
representatus coniunctus p̄. q̄d ex p̄p̄e p̄dicati neg. ex p̄p̄e subt. q̄nd min. r̄iō huius
e, q̄d itū iudicium sit una Simplicis q̄litas p̄fata, trii veritate ē q̄d complexum, potest
iudicare res diuersas vñ dissartum ueritatem, ac p̄m̄ ho representatus in ipso
iudicione utiq̄ ex p̄p̄e p̄dicati, et coniunctus ex p̄p̄e subt.

Arg. 2. q̄d representatus ho liber a diuisi ex p̄p̄e p̄dicati in autē
identificacē, alii in autē p̄dicacē, et tū iusta noſtia coam in autē identificacē perire
ultimam, q̄o et in autē p̄dicacē diuerget ultima. P̄ reg. min. q̄d utrumq; iudicium
tam identificatum, qm̄ p̄dicatum sit extincionis ſuā oblo, trii diuisio nō repre-
sentat obtum; qd iudicium identificatum representat nam ueram omnino con-
iuntam, diuisi tam ex p̄p̄e p̄dicati, qd ex p̄p̄e subt., adiū iudicium p̄dicatum
representat nam ueram ex p̄p̄e p̄dicati, ut p̄dicas sit ubiq̄, et eam representat con-
iunctam ex p̄p̄e subt., ut p̄dicas sit uia.

Arg. 3. ut nō sit utiq̄ dñs eē in diuiniū ad p̄ta; s̄d in autē p̄dicas;
oē nō representate nō in diuiniū ad p̄ta, s̄go dñe ad unum, q̄o nō e utiq̄ in autē
p̄dicacē. P̄ dñs min. nō representate nō in diuiniū ad p̄ta, s̄d dñe ad unum inten-
tio ex p̄p̄e p̄dicati, neg. ex p̄p̄e subt. q̄nd min. Cum uis ſola dñe ad unum inten-
tio ex p̄p̄e p̄dicati, ut p̄dicas sit ubiq̄, et eam representat con-